

Catherine Cookson

Rosie

Op 28 augustus 1950 om halftwaalf 's avonds zei Fred Carpenter tegen zijn vrouw Sally: 'Lieverd, jij moet er eens helemaal uit. Je kunt niet zo hard blijven werken.'

'Het is te laat om op vakantie te gaan,' zei ze. 'We hebben niets geboekt.'

'Nou' – hij stak zijn kin naar voren – 'er bestaat altijd nog zoiets als de Broads.'

Sally keek hem scherp aan. 'Doe niet zo gek, lieverd. Je moet daar maanden van tevoren reserveren.'

'Er zijn misschien wel annuleringen. We kunnen op z'n minst informeren.'

'Maar over twee weken begint de school alweer.'

'We zouden een week kunnen gaan. Stel je eens voor: zulk weer als dit, een zonnetje, geen wind en praktisch verlaten rivieren. Het loopt tegen het eind van het seizoen; er zijn daar nu vast niet veel mensen meer.'

'Maar jij weet niets van boten, Fred.'

'Ik weet er net zoveel van als ieder ander. Er liggen op zolder twee boeken over de Broads. Die hebben we vorig jaar besteld. Weet je dat niet meer? En ik ben ook niet op m'n achterhoofd gevallen.'

'Nee, lieverd, dat is waar. Maar als ik het me goed herinner, hebben wij die boeken niet besteld, maar jij.'

Hij liet zijn hoofd een beetje zakken. 'Ja. Ja, ik geloof dat ik ze heb besteld. Waarom zijn we toen niet gegaan?'

‘Omdat ik die ene keer voet bij stuk heb gehouden: ik kan niet zwemmen en ik houd niet van boten.’

‘Maar je hebt inmiddels leren zwemmen.’

‘Ik kan vier slagen doen voor ik naar de bodem zink.’

‘Doe niet zo gek. Je doet het heel aardig. En hoor eens, nu ga ik eens voet bij stuk houden. Als ik dat niet doe, zie ik mezelf binnenkort alleen wonen.’

‘Jij zou nooit lang alleen blijven. Er is altijd wel iemand te vinden die zich geroepen zou voelen zich voor jou op te offeren.’

‘Precies.’ Hij liep door de keuken heen en weer. ‘Zie je nou wat ik bedoel? Je bent heel prikkelbaar. Dat komt door de winkel, die is veel te vermoeiend voor je. Je werkt daar zo ongeveer dag en nacht, en je hebt nu alleen maar vakantie genomen omdat het zo stil is.’

‘Dag en nacht...’ Sally zocht even naar woorden. ‘En dan lukt het me toch nog om alles in huis te doen, net als vroeger. Mijn werk is juist een goede afleiding voor me.’

‘Nou, het kan me niet schelen wat je zegt. Je moet er eens even uit nu je die twee weken vrij hebt. We gáán.’

Aangezien er verder niet veel over te zeggen viel, gingen ze naar bed.

De volgende morgen om negen uur stond Sally bij de keukendeur te luisteren hoe hij met Blakes botenverhuur belde, en haar hart maakte een sprongetje toen ze hem op spijtige toon hoorde zeggen: ‘Dus u hebt niets, helemaal niets?’

Er volgde enig gezoem, en toen zijn stem weer, nu een beetje verontschuldigend: ‘Ja, ik weet dat ik laat ben, maar we wisten niet eerder of we zouden kunnen... Ziekte in de familie, weet u.’

Zijn vrouw sloeg haar ogen ten hemel bij het horen van deze klinkklare leugen.

Toen hij de keuken weer binnenkwam, ging hij zonder iets te zeggen zitten.

‘Wat zeiden ze?’ vroeg ze.

‘Dat heb je gehoord. Ze zitten vol tot het eind van het seizoen.’

Hij was zo teleurgesteld dat ze bijna medelijden met hem kreeg.

‘Nou, als je echt zo graag op vakantie wilt, dan moeten we volgend jaar heel vroeg boeken,’ zei ze, terwijl ze heel goed wist dat ze vanaf nu alle vakanties die ze zouden hebben aan de wal zou willen doorbrengen. Ze had nog steeds met hem te doen, maar ze voegde er schijnheilig aan toe: ‘Je had hem ons telefoonnummer kunnen geven, voor het geval er opeens iets vrij zou komen.’

‘Dat heb ik gedaan.’

‘O.’

Sally liep naar de bijkeuken om de afwas te doen. Toen zei ze, bij wijze van hint: ‘Als jij nou verdergaat met het schilderwerk en het huis deze vakantie afmaakt, zou je volgend jaar alle tijd hebben, en dan zouden we...’

De stoel werd luidruchtig over het linoleum naar achteren geschoven.

‘Dat zal best.’

Hij verdween snel naar buiten. De deur werd dichtgeslagen en buiten werd de ladder met een klap tegen de gevel gezet, zodat hij met veel gepiep langs een raam schampte. Ze moest zich bedwingen om niet naar buiten te hollen en te roepen: ‘Wees toch alsjeblieft voorzichtig!’

Om halfelf ging de telefoon. Ze liep er opgewekt naartoe. Het zou waarschijnlijk een vriend zijn, of misschien een van de schooljongens uit de buurt die was vergeten dat het vakantie was en een praatje wilde maken met zijn geliefde leraar ‘meneer Peutepeut’. Wat had ze toch een hekel aan die bijnaam voor Fred.

Maar het was geen van beide. Het was de man van het kantoor van Blake in Londen. Er was zojuist een annulering binnengekomen voor een driepersoonsboot. Was dat niet boffen?

Ze zei wat hulpeloos dat ze maar met z'n tweeën waren. Waarop de man zei: 'Nou, mevrouw, ze gaan als warme broodjes over de toonbank.'

Ze slikte haar scherpe antwoord in.

De telefoon bevond zich in de hal en haar man had er een soort fobie voor. Er was niets wat hem ertoe kon brengen de telefoon op te nemen, ook niet als hij erlangs liep terwijl het toestel overging. Zelfs als ze in bad zat riep hij nog: 'Telefoon!' En dan moest zij nat en rillend in haar ochtendjas naar beneden hollen om een jochie te woord te staan dat naar 'meneer Peutepeut' vroeg.

Maar nu moest hij in één keer de veertien sporten van de ladder omlaag zijn gesprongen om zo snel naast haar te kunnen staan, en hij arriveerde precies op het moment dat de verleiding haar echt te machtig werd. De telefoon werd uit haar hand gegrist en hij zei op zijn meest effen toon: 'Met Carpenter. Hebt u iets?'

De stem aan de andere kant antwoordde: 'Een driepersoons... negenentwintig pond... *Dogfish Three*, zo heet de boot. Mooi vaartuigje, ligt in Oulton Broad.'

'Prima! Ja, uiteraard, vijf pond borg. Ja, zaterdag om vier uur. Goed. Dank u wel. Ja, we hebben geweldig geboft. Tot ziens.'

Sally werd opeens in de hal rondgedraaid en moest een rondje door de keuken zwieren op de wijs van 'What shall we do with a drunken sailor?', waarna ze in een stoel werd gezet. Verdwenen was de norsheid, de houding van een door zijn vrouw tot schilderen veroordeelde man. Hij was nu de vrolijke, gezellige jongen, en die vrolijke, gezellige

jongen nam haar gezicht in zijn handen en duwde haar mondhoeken omhoog.

‘Kom op, kom op. Dit zal je heel veel goeddoen. Dit zal een andere vrouw van je maken.’

‘Maar hoe moet het dan met de oprit?’ was haar antwoord. ‘We zouden niet met vakantie gaan om beton op de oprit te laten storten.’

‘O, liefje, die oprit loopt niet weg, en jij moet echt eens met vakantie.’

‘Dit kost ons minstens veertig pond, en dat kunnen we ons niet veroorloven. En dat beton...’

‘Dat beton kan de pot op! En we doen het voor vijftendertig... Wacht maar af.’

‘Bill!’ schreeuwde Sally, en ze keek naar de hoek van de keuken waar in een buitenmodel hondenmand een buitenmodel bulterriër lag.

‘Bill? Bill? Grote hemel, ja!’

Bill was het zonnetje in huis, met al zijn bijna dertig kilo. Maar hij was ook hun zorgenkind. Hij had slechts twee gedaantes: een vriendelijke voor mensen, maar een heel andere voor honden. De eerste was vertederend; de tweede woest. Bills karakter had een fatale klap gekregen toen zijn beste vriend, een grote labrador, zich vanwege een klein incident met een bot tegen hem had gekeerd en hem in zijn kop had gebeten. Vanaf die dag was elke hond verdacht en hadden de Carpenters er hun handen vol aan Bill in de tuin te houden en andere honden erbuiten.

Op dat moment stond Bill op, waggelde met zijn dikke lijf naar hen toe en strekte zich uit.

‘We zouden de Poynters kunnen proberen. We kunnen zeggen dat hij een stuk rustiger is geworden.’

‘Je weet dat dat niet waar is,’ zei Sally.

‘We zouden mevrouw Chapman kunnen vragen.’

‘Nee. Hoe lief mevrouw Chapman Bill ook mag vinden, ze zou hem niet in huis nemen. Ze hebben maar een kleine tuin.’

‘De Brunnel-kennel, die ga ik proberen. Ze hebben een goede naam.’

De telefoonfobie was kennelijk voor dit moment overwonnen.

Fred verdween, en was binnen de kortste keren weer terug. ‘Waarom,’ vroeg hij zijn vrouw, ‘doen kennelmensen altijd zo uit de hoogte? Mijn god, je zou bijna denken dat ze alleen mensen van adel en filmsterren in huis namen in plaats van honden. Hun reserveringen voor deze maand waren al in juni gesloten! Poeh!’

Sally kreeg nieuwe hoop. ‘Nou, dan kunnen we echt niet gaan – niets aan te doen. Je zult de boot moeten afbellen. Gelukkig hebben we de borg nog niet betaald. Nu zijn we er nog niets aan kwijt.’

‘Wat?!’ Elke centimeter van Freds een meter vijfenzestig leek zich uit te rekken, en toen hij haar aankeek, veranderden zijn ogen van grijs in een diep staalblauw. Dit was een verschijnsel dat zich in het verleden ook wel eens had voorgedaan. En in zulke situaties zwichtte ze altijd, want dan stond ze tegenover een gladiator.

Ze had een bepaalde theorie over haar man. Ze was ervan overtuigd dat hij in een van zijn vorige incarnaties op z’n minst een gladiator moest zijn geweest, want hoe kon hij anders zoveel bereiken terwijl hij maar een meter vijfenzestig lang was en nog geen zestig kilo woog? Hij handelde allerlei zaken af waar anderen een heel leven voor nodig hadden om ze onder de knie te krijgen, en hij wilde altijd alles zelf doen.

Ze had ooit voorgesteld dat hij op elk van zijn werkstukken een plaquette zou bevestigen: **DOOR MIJ ALLEEN GEDAAN.**

Maar van alle dingen die hij had bedacht en van alle dingen die hij had gedaan was er tot nu toe niet één zo doldriest geweest als het plan waarvan ze nu wist dat hij het in angst-aan jagende daden zou omzetten.

En zo gingen ze van start, en voerden vanaf het eerste begin onheil en rampspoed met zich mee, deden talloze onschuldige, opgewekte mensen narigheid en verdriet aan en wekten woede op.

‘Bill,’ zei hij, ‘gaat met ons mee!’

Bill bezorgde je al een dagtaak wanneer hij achter een hek zat opgesloten. Maar los op een boot... De hemel mocht hen bijstaan!

Sally geloofde beslist dat honden een ziel hadden, en dat die voor eenderde van menselijke aard was, hetgeen door Bills onmiddellijke reactie werd bewezen. Hij keek op naar de twee wezens die zijn goden waren en voor wier gezelschap hij alles overhad, en tegelijk liet hij zijn kop, oren en staart langzaam zakken. Nog steeds met zijn ogen op hen gericht zakte hij door zijn zware poten, tot hij ten slotte met een plof ging liggen. Bill besepte dat zijn overplaatsing naar een boot niets anders dan een ramp voor hen allen zou betekenen.

‘Dat is dan geregeld,’ zei de Gladiator.

Bill wendde zijn ogen van Sally af en sloeg ze neer. Ja, de vrouw van de Gladiator en hij beseften dat het geregeld was.

Om de volgende drie dagen niet helemaal gek te worden, probeerde Sally niet te denken aan de keren dat Fred haar confronteerde met de lijst van dingen die mee moesten aan boord. Alles wat zij voor zichzelf wilde inpakken scheen niet nodig te zijn. Zij hoefde alleen maar een korte broek, twee truien, een nachthemd en een handdoek mee te nemen.

Wat hij nodig had was een oude korte broek voor als hij de olie zou bijvullen, een fatsoenlijke witte broek om mee aan het roer te staan en een andere fatsoenlijke korte broek om mee aan wal te gaan. Dit systeem achtte hij ook van toepassing op zijn overhemden en truien. Maar toen zijn vrouw naar schoenen vroeg, zei hij: ‘Schoenen? De enige schoenen die ik meeneem zijn de schoenen die ik aantrek. Meer dan mijn gymschoenen heb ik niet nodig. Aan boord heb je geen gewone schoenen nodig, lieverd, alleen maar rubber! Altijd rubberzolen.’

‘Geen pantoffels? Jij klaagt altijd over je achilleshiel.’

‘Pees.’

‘Dat bedoel ik. Heb je je pantoffels niet nodig?’

‘Nee.’

‘Heel goed. En wat het eten betreft: zal ik inpakken wat we nodig hebben?’

Zijn hand ging naar zijn hoofd toen hij quasi-kalm zei: ‘We hadden afgesproken weinig bagage mee te nemen.’

‘Maar je zei dat we het meeste eten...’

‘We kunnen dat soort losse spullen beter bij de boot kopen.’

‘Maar ik heb hier al allerlei zelfgemaakte jam en dingen in blik. Dat is veel goedkoper.’

‘Hoeveel goedkoper? Misschien dertig shilling. Is dat de moeite waard?’

‘Goed. Jij je zin.’

Dus reisden ze met wat Fred ‘weinig bagage’ noemde: twee grote koffers, een aktetas, een leren boodschappentas, een handtas, en Bill. In de taxi op weg naar het station ontdekten ze dat ze de blikopener waren vergeten, en het Broads-boek had benadrukt dat ze een blikopener mee moesten nemen.

Tijdens de reis voelden ze zich allebei schuldig tegenover

Bill. Het arme dier droeg voor het eerst van zijn leven een muilkorf; dit was Freds idee om Sally gerust te stellen, en hij hoefde hem alleen op stations en tijdens de rit door Londen om te hebben. Bill was dol op mensen, maar van Hastings naar Londen vond hij niemand anders om dol op te zijn dan zijn baasjes, want hoewel de trein erg vol was, liep iedereen met een wijde boog om hen heen, zodat ze de coupé voor zich alleen hadden. Maar afgezien van een paar flauwe grapjes, zoals die van de taxichauffeur die zei: 'Weet u zeker dat u geen veewagen zoekt, mevrouw?', arriveerden ze zonder problemen in Liverpool Street, waar ze in de trein naar Norfolk stapten zodra deze binnenkwam, en toen tot de ontdekking kwamen dat alle zitplaatsen in hun deel van de trein gereserveerd waren. Maar het had niets uitgemaakt als alle plaatsen leeg waren geweest, want de conducteur bleek een man te zijn die niet wilde geloven dat de muilkorf volstrekt overbodig was en dus moest Bill naar de bagagewagen, en omdat zijn baasjes ronduit weigerden hem alleen te laten, moesten zij ook naar de bagagewagen. Dit bleek echter ook zijn voordelen te hebben, want elke andere coupé van de trein bleek een hond te herbergen. Maar pas toen ze Oulton naderden, en nog steeds geblaf hoorden, zei Sally tegen haar man: 'Waar gaan al die honden toch naartoe?'

'Wat een stomme vraag,' zei hij. 'Hoe moet ik dat nou weten?'

Drie uur in een ongemakkelijke bagagewagen had zijn humeur danig op de proef gesteld.

'Die gaan toch zeker niet naar de boten in Oulton, hè?'

'Doe niet zo stom,' antwoordde hij. 'Al die honden!'

'Nou, wij hebben de onze ook meegenomen, de arme ziel.' Sally wees naar de arme ziel, want niemand kon er zo als een arme ziel uitzien als Bill als hij vond dat hij niet rechtvaardig werd behandeld. En naar haar idee was een

muilkorf niet rechtvaardig, voor geen enkele hond. Als een hond moest worden gemuilkorfd, was dat omdat hij mensen zou bijten, geen andere honden. Ze vond dat hij voor het verkeerde misdrijf werd veroordeeld.

Het station van Oulton was klein en toen ze er arriveerden was er nergens een taxi te bekennen, alleen maar een jongen met een zelfgebouwde kar. En die werd al in beslag genomen door een lange man met een groot gezin en zes koffers. Toen de Carpenters informeerden hoe ver het naar de boten was, kregen ze te horen: 'Die kant uit en dan de brug over.'

Fred, die blij was weer in de openlucht te zijn, werd opnieuw de vrolijke matroos. Hij ging voorop met de koffers, en Sally volgde hem met de tassen, de aktetas en Bill, die zijn dikke lijf moeizaam voortsleepte.

'Rustig maar, lieverd,' zei ze tegen hem. 'We zijn er bijna, en dan mag die vervelende muilkorf af.'

'Heb je er zin in?' riep haar man over zijn schouder.

'Niet echt.'

'Nou, dat komt vanzelf wel wanneer je de boten op het water ziet dobberen... "Al die willen ter Kape varen..."'

'Fred! Niet hier. Alsjeblieft!'

Hij gooide zijn hoofd achterover en bulderde van het lachen.

Fred kon niet zingen. Dat was het enige waar hij niets van terechtbracht. Hij was volstrekt niet muzikaal. En hoewel hij heel goed was in wiskunde, was hij niet in staat de tekst van een liedje te onthouden. Hij haalde alle songteksten door elkaar en bracht anderen dan tot wanhoop. Maar hij keek er nu zo vrolijk bij dat Sally onwillekeurig moest lachen.

Hij bleef staan, zette de koffers neer en keek haar stralend aan.